

KARAMPANA

List bez programa

Rukopisi se bacaju u koš
Uredništvo i štab na „Beton“

Godina: Polemika

KOTOR, 7 februara 1937

Broj: Kapela

„Karampana“ pobjedjuje

Šjore i šjori moji!

Jeste li vidjeli one berekine iz štamparije kako su me čeli ove godine baciti u pensjun? Jeste li ih čuli kako su se bili raskokodakali kroz oni naš kotorski folj da će ovijeh fešta poći u rondu nešto „drugačije kršteno“, a ja — vaša stara, dobra Karampana, koja sve vidi, sve čuje i sve zna — da moram ostat doma i puštit nekakve nove „lijepe, kratke, duhovite i pristojne sastavke“ da vas nojavaju. Oni berekini — mora im se to konfermat — lijepo i moderno (uf, ta moda!) pišu, ali su oni još u pe-lene prema mojim čakulama. Oni misle da je lako čakulat! I ja sam vam se bila dobro infotala kad sam bila avizana da će mi one lijepe face iz štamparije ovijeh fešta staviti katanac na moje stare „tradicionalne“ čakule.

I jedne noći uvatila sam ti jednoga od onijeh što idu vazda kraj mužikantica i što čine notolade. Taman ti je bio došo u tri ure ujutro luštran i naslonio se na mene da učini što mu je trebalo, a ja ti njega za kolar od kapota, pa mu „in kvatro oči“ rekoh: „Čuješ, ako me ne poslušáš, ženi ću ti sve reći, kako se vučeš kod mužikantica“. A on vas naježen od tremarjole procijedio kroz zube: „Zborite, šjora, poslušaću“. I ja ti njemu: „Odma ujutro da si pošo u štampariju i reko onim berekinima da me ne tentaju. Ako je njima milo novo, neka se švogavaju na drugu stranu. Ja ne dam da me ni „po molbi“ ni „po potrebi službe“ stavljaju u pensjun. Ja nijesam ni nazornik, ni meštar, ni profeshur, da me maltrataju. Ja sam stara „Karampana“ i apelaću se na naš stari štatut, na podeštata i na amiralja. Ja one berekine „a tempo“ aviza-

vam da mi ne čine bruku na ove fešte. Neka oni te nove smokve ostave za druge okazjoni, a za ovu našu feštu ja oću da idem u rondu. Naše kale i kontrade sve su za moje čakule a ne za njihove „viceve“. Svu ću im kartu i štampariju smokrit, ako me abandunaju. To ćeš odma reći onijem berekinima“. I on ti podji onako traversan odma u „čerku“. Bio se prepaao da mu ženi ne kažeš za one mužikantice. Kad ujutro u štampariju — kako se to sada moderno reče — „zaprepaštenje“! Izgubili svi glavu: i oni naš mali i oni crni furešti, a najviše oni od makine što je lani imao posla na tribunal s onijem ašešuroom radi mojijeh čakula. Moj aviz udario one berekine gore no kolap. I tako ono njihovo „novo“ ostalo je pasane srijede doma. A svi su tražili mene i pitali za dobru staru „Karampanu“. Bilo mi je žao što su me oni berekini čeli da bače u kantun, pa im za dešpet, evo idem u rondu za „Tomolu“. Ako oće oni novo, neka mjenjaju njihovu grausavu pulitiku i njezine velike glave, a ne mene što sve vidim, sve čujem i sve znam, a vazda mučim i samo jedan put na godinu podjem u rondu da proćakulam. A pametnije čakulam nego mnozinja od onijeh što miješaju vazda pulitiku. „Karampana“

Кроз град је повучено много жице од елетрике. И због тога сви морамо познавати прописе. Зато ћу Вам препоручит: Чувајте се жице „Ге“, јер за ову врсту жице не издају се признанице. Признаница није важна Јер ја, сиромах немам пара. Други пут немој доћи у те уре касне ноћи. Јер саламе неће бити Шприцер нећеш више пити А јаја ће се усмрдити

Жицар „Ге“

Финале полемике

Дознајемо из поузданог извора, да је наше Градско поглаварство сазвало хитну изванредну сједницу вијећа, на којој се имала донијети одлука о томе, у што ће се утрошити сума од 15.000 дин, коју је општини поклонио један „градски отац“ а коју му је уплатио један „градски слуга“, е да би избрисао љагу, која му је нанесена путем штампе. На сједници се предлагало да се та свота утроши за изградњу једног Котору најпотребитијег објекта у знак видљивог признања јавним радницима.

Samo subotom na veče
po parku se šeće
Ah mila i draga
Nema više sreće
Mnogi od vas tko je
htjeli bi da znate,
Samo ću vam kazati
Ime mu je Mate

Sa bolom u duši
Izgubili smo boj
Sav rad nam se sruši
Jer je bio judin broj

Svi su dobri bili
Što su otjerani
A da bude reda u?
Judu su ostavili.

Ne žalimo zašto Djuro
Mora naše tajne znati,
Ali jedno nam je žao
Zašto nezna on mučati

Radnice

Ah da nema,
Tona i Mata
Bila bi ona
Djuru oko vrata.

Ivove pegule

Dva su Nika dva sokola siva
Koji biše orla ustrijelila
Jedan s lijeve drugi desne strane
Kao da me od komara branę
Jedan gurka drugi posmjehiva
A okolo njih deset biva.

Od karata odbor sastaviše
Da kibice ne trpidu više.
Samo mogu pristupiti ljudi,
Kartašima koji su po čudi.
Pa igrački stalak zagradiše,
Barikadu okolo staviše.

Još im fali zavjesa rastrla
Ko za „braću“ iz zoološkog vrta
Da tu mogu komotno igrati
A kibici da ne mogu spatı.
Jeste strašno, igrat se ne može,
Od kibica izaći ću iz kože.

Dopisnik Ovi

Vjерио сам се браћо моја драга
У Котору за ме нема пара
Четири пута тражих срећу
Ал' ову оставит нећу.
Бритво моја; моја вјерна друго
И ово неће бит за дуго.

— Кад један стари потештат из
Боке дође у Котор, све усијелице
из Котора изађу у шпензу.

— Госпођа танких нога направила
је и на прозор скале, јер је онај на-
учио да — улази кроз врата а из-
лази кроз прозор.

Сељак подвалио судији

Још 1908 године био је дуго го-
дина на служби у Херцеговине
један судија (име није важно!), који
је за вријеме свога службовања сте-
као велики број познаника, међу
њима и нашег познатог шаљивчину
Петра Стијепчића из села Камено-
га. Судија је често ишао службеним
послом на Камено и тамо упознао
Петра, па му чак и био гост. Петар
је имао два магарца, која су се
много свиђали судији, јер су били
од добре расе.

Једном приликом, посліје дуљег
времена, сrete се судија са Петром
на броду, који је ишао за Котор.
Пошто су се упитали за јуначко
здравље, судија пред свим путници-
ма упита Стијепчића:

„Бога ти, Петре, има ли још оно-
лико магарца у твојем селу као кад
сам ја задњи пут тамо био?“

Петар му одмах одговори:

„Господин судија, нема, јер од
онога дана, када сте Ви у нашем
селу били — један је мање.“

Судија, увриједен (јер настаде
свеопшти смијех), упита Петра, да

му објасни како је то мислио.

Бистри сељак, присјети се јаду,
па му одмах одговори:

„Господин судија, тачно је, није-
сам Вас мислио увриједити, јер по-
слије оног дана, када сте Ви задњи
пут у наше село били, мени је је-
дно магаре кrepало.“

Тако се наш Петар на ријетко
духовити начин извуче, а код при-
сутних настаде још већи смијех.

Херцеговци

— Наш Јово, да би задржао и
надаље садашњу завидну позицију,
тајно се ушуљао Терези.

Баш је добар трговац!...

— Ђорђе, да би подвалио Трипу
и Филипу, основао X странку.

Алал му вјера, јер му је упалио
трик...

— Нино је запријетио поглавару
да ће га премјестити из Новог за-
то што га је казнио два дана затво-
ра. И тако грађани очекују сваког
часа премјештај, јер наш Нино обич-
но увијек одржи своју ријеч, а треба
признати има и добре „везе“!

— Код нас у Новоме је електри-
чно свијетло као у Лондону. Оно
што каткад трепће, није до слабих
мотора или да са моторима бара-
тају нестручњаци (не Боже сачувај!),
већ ради тога што јадне жаруље
не одговарају својој сврси, на стога
ето, кажу, трепће.

— Наш познати фотограф Бено
сирема се, кажу, да лентра нашу
милу Боку из „ваздуха“... Знамо
да има добре шкатуле, али се ипак
бојимо да не помакне!

— „Нема ловца до мене“ каже
стари Андро. — „Немам топовил
ко они из Новог, али ипак знам
пуцати!“

Naš Diša na moru

Naš Diša preselio sa stanom iz
Škaljara na Peluzicu. Lijepo mu
je tamo. Svakome priča da mu je
na Mulu ljepše nego u Škaljare.

Podne. Kiša pljušti, blato ve-
liko, gleda Diša, htio bi ići kući,
ali jok more. Pokisnut će.

Pita šofera: „Koliko će mi uzmeš
da me baciš tu do Muo?“

— Dve banke gospodine.

— More si lud, bre.

— Pa evo Vam motor za dva
dinara — veli mu Tomo-Grk.

— Koj bre? —

Pokazaše mu „Sremca“ i on ti,

trup, unutra.

— Idel' bre ova lada za Muo —
upita Diša onog timunijera?

— Ide gospodine, odgovori on.

— Ajd' pa teraj.

Kad su došli posred mora, vidi
Diša da mu lada obilazi kuću, pa
podviknu: — Dičeš bre, pa ja ova-
mo stanujem, teraj vamo.

Objasniše mu „Red vožnje“.

— Pa dobro, majku mu, di to
ja stanujem, je li i to Muo?

— Jest, jest, šjor, kaže njemu
šjor Pasko iz blagajne, a sada ćete
lijepo marširajući upoznat i drugi
dio Vaše nove opštine.

I naš Diša krene po kiši, psujući
što mu podvališe. I pokise.

Prčanj

— Nije istina da sam se pre-
plašio pred 22 nego sam se po-
vukô, ali je sam učinio dosta, a
dokaz je ono poviše općine.

— Nije da nijesam htio, nego
mi nije žena dala.

— Mislio sam da ću biti drugi,
ma barem treći, a onako me opet
toka polijevat stabla.

— Otkad sam ašešur, moram
nositi rukavice da svi vidu što sam.

— Društvo za unapredjenje
mjesta pročistilo je seoske puteve,
kako bi voda što bolje i uspješ-
nije prodirala na glavnu cestu.

— Ovo će biti moj program
sada: klozet, stabla i radnička ba-
raka, zeleni banki i letrika jaka.

Lastva

Naša pitoma Lastva ove despar-
ne godine živi svojim tihim živo-
tom, ali prošę-šuplje godine bilo
je svega i svašta. Uradilo se mno-
go. Gradilo se i valjalo u Gornjoj
i Donjoj...

Vode zimi u Gornjoj Lastvi
nefali. Jagnjići pojedeni, vino po-
pijeno i pare potrošeno, a pusta
„Batunica“ zjapi kao otvoren grob
i čeka da umre još koji dobrotvor.
Fala Bogu, i ako neće biti vode,
rodiće usadjena maslina.

Ufamo se da će novi seljački
oci, udruženi sa kuferasiima, situ-
aciju popraviti, pošto su na okupu

svi proslavljeni političari, zastupnici, kapetani i maranguni, a nefali ni Čukos. Priča se o svačemu: o Srkiću, amanmanima, desifitu i virminisanju. Samo se bojim da neće biti reda i mira kada na komandu nema brata Nika.

Nije Lastva zaostala ni u ljubavnim avanturama. Rekord nose udovice, za koje se otimlju mnogi. Imaju i pravo kad imaju šolde. Čudnovato je i za u foje staviti, kako neke mužatice radjaju, a muževi su im pretučeni. Neki muževi piju, a ženice ašikuju. Mužić naviga, a ženica u Gajtice kortedja. Najpametnije čini oni Rade što kroji ispod velade i one mis-miau što se doma zabavljaju.

Tivat

— Muku sam mučio danju i noću za ostavku starih vijećnika, za izbore zvaio zборе da postanem podnačelnik, ali mi se sve izvrnilo tako da nisam ni vijećnik ni ron-dar, ali ipak ima izgleda da ću postati sakrestan.

Kostanjica

I
Zdrav' Nikola i zdrava ti glava
Što ti Marko ne ispuni obećanja
Da te turi al barem za kneza
Da te upozna ko te i još ne zna

II
I postavi za njegova kmeta
Na voćnjaku vila cvili dreta
Onim tvojim svima od dešpeta
Kada stignu stranci ovog ljeta

III
Jer ti si mi neznana delija
Kad govoriš prava si bekrija
Društvenjak si vitez od šljemena
Na daleko takvog ganca nema

IV
U palači divnoj rasla dosad ruža
U buduće badelj crna tuga
Kad izgubi svud poznatog druga
Što učini naša — glava luda

— Uzorni voćnjak „Anka“ u Kostanjici ima na zalihii bogat sortiment „Kupinovih“ sadnica sviju vrsta i svake dobe. Upite slati na adresu: Putar—Verige.

Strp

Ja se nijesam nikom nametao
Narod me je za kneza izabrao
Moju sablju ja ću naoštriti
Za narod se junački boriti

Stoliva

Ja i moja žena
Ko bačva debela
Kad ću doživjeti
Da mi gdje odleti

Mislim da se sprema
Kćerkom do Zagreba
Da izmjenim ploču
Kod stare ja poču

Al kad dodje mama
Biće po glavama
U operu mella,
Lopata i teča

Ona se tornala
Sve tajne doznala
Živog me u zemlju
Zecom zakopala

Idem tribunalu
Da prijavim šalu
Ostavljam ti malog
A meni ću malu

Karampana mila
Što si još sakrila
Daj mi jednu vanka
Pak nek bude masna

Kapetane nisi mora kušo
Već kada si bre u Boki ušo
Još si htio da se kandiduješ
Pretsjednikom Stoliva da budeš

Boroviće i Milatovrce
To su tvoje bile jedinice
Ali broja nijeste sakupili
Već ste tajnu najavu otkrili

Tajnik ja sam bio
Službu sam vršio
Za zaslugu moju
Penziju sam dobio

Ko bolje stoji?

Raspricali se neki dan jedan Kotoranin i jedan Hercegnovljanin. Račgovor se vodio o opštini, o politici, o svemu i svačemu. Na kraju se porječkash nešto oko opštinskih finansijsa. „Jest, — рече Hercegnovljanin — лако je вама Kotoranima kad вам општина има у пројекту да гради гимназију, царинарницу, кланицу, клозет и још триста чуда...“ — „А ваша општина — одговори Kotoranin — могла би још боље, кад је у стању да плаћа чиновника који је стално репрезентује у Котору“.

Финале политичке опкладе

Када је бокешки „финансијски и исцљенички стручњак“ Јоко дознао да је у Котор стигао поп из Колашина, купио је у Hercegновоме сјекиру и кренуо за Котор да ликвидира ону политичку писмену окладу. Кажу да ће поп мушки сачекати

Јока, али под условом да га не убије сасвим, него само мало рани, пошто Доктор може да му извиди рану, али не да га и васкрсне. Доктор, на име, из искуства зна да мртви не могу ускрснути, макар била у питању и политичка смрт.

Политички реноме

Извјесни политички „кругови“ не могу чудом да се начуде, како једна безазлена изрека — као нпр. „политички реноме“ — може да изазове толику бурну и олују, чије неочекивано дјелство оставља толику пустош. Сада ти јести „кругови“ муку муче да проијене ушњену штету и на надлежном мјесту затраже отштету. Њима је, веле, свједно хоће ли отштета бити исплаћена у готору или — рецимо — у обвезницама ратне штете.

Бокешки Инсул

На скупштини улагача пала је врло важна изјава од стране стручњака-секретара удружења, да на челу банке стоји — бокешки Инсул. Скупштинари су били задивљени мудрошћу и свезнањем надобудног секретара и изјаву поздравили једнодушним плеском. Међутим, по скупштини, запита један улагач свог пријатеља: „Реци ми, молим те, што онај помињаше некаквог бокешког консула?“ — „Не знам, богами, — одговори му овај — али све ми се чини да би нашем удружењу требао један старатељ прије неголи банци, али у сваком случају старатељ би морао да буде — психијатар.“

Два штендала мање

Которска је рива празна и пуста, Пунпа „карампана“ тужно воду пушта,
Нема оног веселја, нема паселјате,
Нема се ком пјеват пусе серенате.
Одоше из Котора двије бијеле виле,
Трифона и Мици, сестрице нам миле
Код свих фијера, парада и бала
Кочиле се гордо, као два штендала
На вељуне ко ће, као некад оне,
Или одјевене у мушке панталоне.
У Загребу граду, сада оне живу,
На Котор се смију и његову риву.
Загребачке оне су Вам сада даме
По најновијој моди иду испеглане.
Не тугуј, Которе, мој мили граду,
Два штендала мање не кваре ти параду.

Из суда

Судија: Колико Вам је година госпођице?

— Али... молим Вае, под строгом дискрецијом: 38.

Budva traži babicu

Budva nema novo opštinsko vijeće, jer nije bilo izbora. Do dvije nedjelje treba da se obave novi izbori, ali je cijela opština u velikim porodjajnim mukama. Nikako da se rodi lista. Pozivani su u pomoć i nadležni faktori, ali uzalud. Konzultovani su i politički ljekari, pa opet ništa. Ni najnovije injekcije „Jerezulina“ nijesu pomogle. Naposljetku, ovih dana na javnom zboru je zaključeno da se raspiše natječaj za jednu svjetsku babicu koja će uspješno obabiti listu.

Пјесма нашег цисоара

У граду ми више опстанка није
Пошто ме сунце никад не грије
Непрестано ме квасе дању и ноћу
Од силне влаге неизбјеживо
умријети хоћу.
Милосрђа немају ни млади ни стари
Што ме јадног младеначка снага
остави
Лани се јавих и јадно објавих
Да већ много и много остарих
Године не бројим, јер кад бијаш
дијете
Тад школе није било ни писати се
учило
И зато, како је онда било, сад ми
се осветило
Наступило вријеме просвјете и моде
Па је разумљиво, да неписменом
створу донаша школе.
Забачен у ћошак центрума града
Сусјество живјет не може од смрада
Проматрам љубоморно пун туге
и јада
Како се стара которска рива
асфалтира
А мени јадном ни дању ни ноћу
не дају мира
Па како ми изгледа помладит ме
не мисле
А прође и по мјесец дана, а да ме
поштено ни не очисте.
Коме да се тужим, кад о мени нитко
не води рачуна
А да Ви право кажем свега ми је доста
и глава ми је пуна.
Опростите ми да овако слободно о
себи говорим
Ал је моја врућа жеља да ми се
изглед што пре обнови
А ја да одем гдје и друге старине иду
Да ме јадника више оваква не виду.

УЧИТЕЉ ЛИЈЕПОГ ПОНАШАЊА И СМУЧАЊА даје часове првенствено странцима. Информације даје И. де Г.

Власник и одговорни уредник Душан Ј. Челаповић, Котор

Овако, али — обратно

— Организовање велике странке напредује у оба правца. Ако стане на једној страни, напредује на другој и обратно. У томе и лежи тајна огромног успјеха на посљедњим изборима.

— Кад „бивши“ стигне у Херцеговину, сви замукну. Кад оде, сви дрекну у критику. Није, наравно, у питању куража, него моћ сугестије.

— Питање спајања Котора и Доброте имало је скоро да буде рјешено оним банкетом који су Добрањани послје општ. избора одржали у „Дојми“. Сада је нешто запело, али ће се ствар дефинитивно рјешити, кад Которани, након скорих градских избора, одрже банкет на територији општ. добротске.

— Како се — на основу једне јавне полемике — утврдило да се у Кривошијама породно још један „мутикаша“, то је онај которски Херцеговљанин утјешно изјавио: „Сад барем нијесам сам“.

— Пошто је против једне банке поднесена кривична пријава, подносилац пријаве одлучно је изјавио: „Нијесам то ја учинио због себе ни на наговор других, већ чисто из своје воље, а у интересу Боке и заштите бокешког труда и муке“.

— У Будви је по стручњацима испитано стање темеља, на којем је подигнут један споменик, пошто постоји опасност да га вајар однесе и тако ликвидира мучно новчано питање. За исплату комисије, која је испитала темељ, скупиљени су прилози и о трошковима су поднесени тачни рачуни као и раније за споменик.

— Бокешки политички прваци одлучили су да до прољећа мирују, колико због свог одмора толико и због здравља бирача. А с прољећа ће изаћи на терен да испитају народне потребе, јер сада зими нико не ништа не треба. Тако на примјер у Кривошијама је одлично родило жито, и народ се жири у изобиљу.

Рисански јади

— Један млади бокешки начелник био је дивно примљен на Цетињу. Понуђено му је чак мјесто универзитетског доцента под увјетом да своје претседничко мјесто уступи старом начелнику. Млади је одговорио: „Радо, али — народ неће“.

— Ришљани се увелике спремају за дочек жељезнице, али многи се боје да жељезница не буде пребачена преко мора у Кртоле или Луштицу, јер су онамо избори прошли другачије неголи у Рисну.

Што ко жели:

Шјор Јово — потештат.

Шјор Јоко — да побједи у шаху шјор Луку, Дикера, Душана, Емилија и Куријала.

Шјор Стево — да се више не бави изборима.

Ишк. Марко — да побједи генерал Франко.

Фирер — да постане посланик.

Глазба — да и она свира на радио.

Слатки тенор — да га се прими у било који збор.

Трипо К. — Инглеze.

„Котулица“ — да пађе каквог Раду Марића.

Анте — уредништво „Хрватског дневника“.

Мали Трипо — младу и лијепу женицу.

Muzički život

3 februara. Večer između 6 i 7 sati. Koncert na pjaci sv. Tripuna. Svira muzika. Prilazi mi stranac. Jelte molim vas, gdje je vaš „Gradski zoološki vrt“. Ja stao i čudim se ovakovom pitanju...

— Kakvi „Zoološki vrt“ molim vas, valjda mislite na „Gradski muzej“.

— Ne, ne, molim vas zar ne čujete kako vukovi zavijaju, i kazuje mi čovjek prstom na...

Okrećem se, gledam u pravcu, njegova kazivanja, a onamo trešti naška glazba.

Нове књиге

Мирко: „Премештаје ваља осудити“, расправа о савременој политичкој борби“.

Ђуро: „У нади се живи“, елгије у више дјелова с још недовршеним епилогом.

Руде: „Бијег прије битке“, трагикомедија у 1 чину.

Интересантно и интересантије

Интересантно је кад које пјевачко друштво даје забаву, а његов хор не наступи ни с једном тачком у програму, али је још интересантије кад се на академији у славу великог Просвјетитеља приказује комад — „Аналфабета“.

Политичка изјава

Бивши дупли изјавио је нашем дописнику: „Није важно што многи моји угледни пријатељи олоше у бокешко контра-крило странке коју сам ја основао на напустио, него је важно да се нико не досјети што се иза тога крије“.

Бокешка штампарија Котор